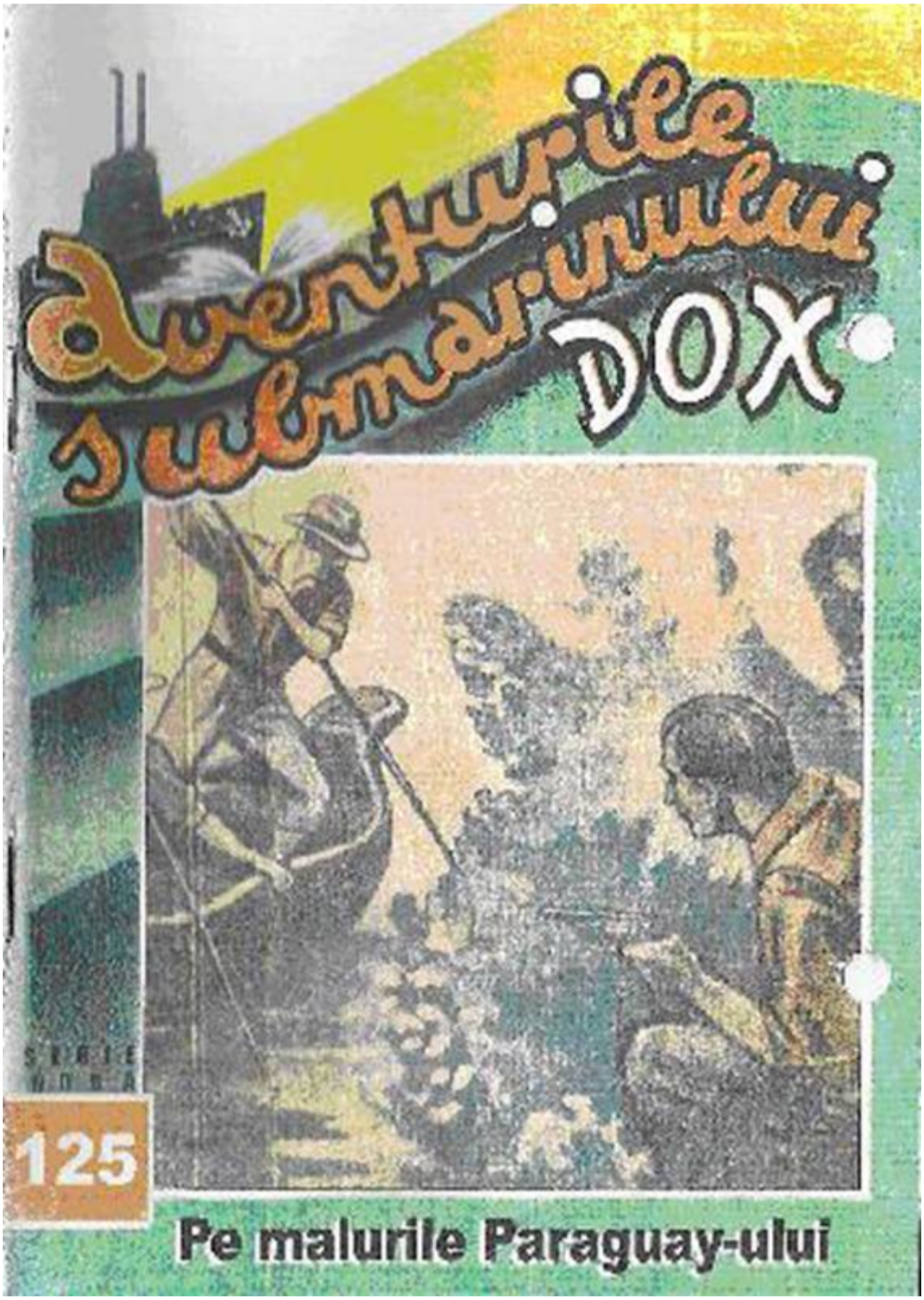
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
125
Pe malurile Paraguay-ului

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 125

PE MALURILE PARAGUAY-ULUI

Traducere de LIA HÂRSU

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
O EXPEDIŢIE CIUDATĂ

DOCTORUL BERTRAM urmă:

— Oh, domnule Farrow, am auzit cât de repede l-aţi salvat pe dl. Elliott şi pe fiică-sa. E într-adevăr uimitor, dar cu toate acestea nu cutez să nădăjduiesc că-l veţi regăsi pe soţul meu, dispărut de un an de zile.

Plângând, tânăra doamnă Huerta îşi strânse la piept fetiţa. O privii cu compătimire. Aici, în minunata ei vilă din cea mai frumoasă parte a oraşului Buenos Aires, ea era cu totul altfel decât pe vaporul „Monte Rosa", unde o cunoscusem. Părea mai lipsită de energie ca acolo.

— Dar, stimată doamnă – zise Marian – vă rog să vă bizuiţi pe cuvântul nostru. V-am mai spus şi pe vapor că am mai reunit noi soţi despărţiţi de şi mai multă vreme. Nu trebuie să vă pierdeţi speranţa şi aveţi deplină încredere în noi. Vom încerca totul ca să-l regăsim pe soţul dv. În orice caz, vă vom da de veste despre soarta lui.

— Da. De asta sunt sigură! murmură tânăra femeie, cu mâhnire. Şi chiar cu atât aş fi mulţumită, căci nesiguranţa e mai grozavă decât ar fi vestea morţii sale. Aş şti cel puţin că nu mai suferă, pe când aşa mă gândesc adesea c-o fi trăind, părăsit şi în mizerie, ca sclav al vreunui popor sălbatec.

— Şi chiar aşa să fie, fiţi sigură că-l vom elibera, zise Marian, cu încredere. Povestiţi-mi, vă rog, cum a decurs expediţia.

— L-am rugat pe profesorul Hondo, şeful expediţiei, să vie astă-seară la mine – răspunse doamna Huerta – poate mai aduce cu dânsul pe un alt membru al expediţiei de atunci, pe etnograful Perez Vicoras. Aceşti doi domni vă vor putea da cele mai bune lămuriri în ce fel a dispărut sărmanul meu Eduardo.

— Zău nu pricep! zise Marian, clătinând capul. Tocmai la o expediţie mai primejdioasă, cum a fost asta. Care ne preocupă, membrii rămân strânşi uniţi între dânşii. Asta chiar în propriul lor interes, altminteri toată întreprinderea e primejduita. De aceea mi se pare foarte ciudat, aproape de necrezut, că expediţia şi a văzut de drum, fără să se sinchisească de soarta dispărutului. Aici trebuie să fie o taină pe care vreau s-o lămuresc în primul rând.

— Profesorul Paolo Honda mi-a spus când s-a întors, că soţul meu a dispărut în cursul nopţii, în regiunea lui Gran Chaco, aproape de fluviul Paraguay – zise doamna Huerta – el era de veghe, dar când domnul Aguara, botanistul expediţiei, care trebuia să-l schimbe, s-a trezit de la sine, trecuse un ceas

peste rândul lui. Soţul meu dispăruse însă fără urmă. Expediţia mai rămase patru zile în locul acela şi ei căutară cu cea mai mare luare aminte urmele lui Eduardo – dar totul a fost în zadar. Nici cei doi indieni din tribul Toba – Matşu şi Huaina care fuseseră angajaţi drept cunoscători ai ţinutului, n-au putut găsi nimic. Aşa ca nu le ramase altceva de făcut membrilor expediţiei decât să-şi vadă de drum.

— Ciudat! zise Marian. După cât ştiu, tocmai indienii Toba sunt vânători foarte dibaci, pentru că se hrănesc aproape numai din vânat şi pescuit. Mi se pare foarte suspect că cei doi indieni n-au găsit nici o urmă a dispărutului. Şi de aceea cutez să susţin, doamnă, că soţul dv. a dispărut în înţelegere cu cei doi indieni; sau cu încuviinţarea lui – pentru a face cercetări importante, la aceşti indieni, cu privire la moravurile şi felul lor de viaţă – sau fără voia lui. În cazul dintâi, însă, cu siguranţă că v-ar fi dat de veste, astfel că presupunerea aceasta cade de la sine. În al doilea caz, trebuie să căutăm pricina acestei răpiri. De capul lor nu cred s-o fi făcut indienii Toba, aşa că trebuie să fie în spatele lor cineva care vroia să-i facă vreun rău soţului dv. Aflarea pricinii acestei dispariţii misterioase priveşte pe detectivi – pentru noi chestia principală rămâne să-l regăsim pe domnul Eduardo Huerta. Dar e lesne cu putinţă ca, odată cu aceasta că descoperim şi pe autorul răpirii.

— Ah, domnule Farrow, îmi insufli într-adevăr ceva speranţă, vorbind cu atâta încredere de regăsirea soţului meu. Nici nu ştiu cum v-aş putea mulţumi, dacă visul acesta s-ar înfăptui. În orice caz, am cea mai deplină încredere în dv. Ţineam însă să te întreb încă adineaori: unde a rămas credinciosul dv. Pongo? El ne-a salvat doar viaţa, mie şi fetiţei mele.

— Pongo nu e om de societate – răspunse Marian, zâmbind – şi nu e deloc obişnuit să fie împreună cu femei de rasă albă. Va răsufla uşurat când vom fi iarăşi prin pustietăţi, reduşi la propriile noastre mijloace. A, s-a auzit soneria. Trebuie să fie profesorul.

O corcitură mică aduse, pe o tavă de argint, două cărţi de vizită.

— Ce bine! zise doamna Huerta, ridicându-se. A venit şi Perez Vicoras. Fusese foarte bun prieten cu soţul meu.

Profesorul Honda şi etnograful Vicoras intrară în odaie şi salutară pe gazdă, îmi dădui numaidecât seamă că amândoi bărbaţii erau foarte simpatici. Profesorul să fi avut vreo cincizeci de ani. Chipul lui inteligent, cu ochii mari, albaştri, dovedea pe lângă o mare energie, multă bunătate sufletească.

Vicoras părea în vârstă de treizeci şi cinci de ani. Avea părul negru-corb, trăsături energice şi mişcări mlădioase. Chipul său deschis, frumos, era plin de sănătate. Ochii întunecaţi aveau o privire tăioasă, dar când se ridică, după ce depuse o sărutare pe mâna doamnei Huerta, ei aveau o strălucire blândă, visătoare.

Bănuii îndată că simţea, pentru soţia prietenului său, mai mult decât amiciţie, dar ştia să se stăpânească într-atât, încât doamna Huerta eu greu ar fi putut ghici care erau adevăratele sale simţiminte. Asta văzui din modul călduros şi nestingherit cum ea îi răspunse la salut.

Apoi dânsa ni-i prezentă şi profesorul tresări când auzi numele noastre, după care, însă, ne strânse mâinile bucuros şi zise:

— În sfârşit, am prilejul să vă cunosc. Asta e o zi mare pentru mine. Am urmărit cu mare interes relatările aventurilor dv. domnilor şi ceea ce aţi făcut în oraşul nostru e de a dreptul extraordinar.

Marian se împotrivi, zâmbind, laudelor profesorului. Acum interveni şi Vicoras în discuţi.

— Domnilor, nu trebuie să vă micşoraţi meritele – zise el zâmbind – cele mai obiective relatări pe care le-am citit cu privire la aventurile dv. grăiesc îndeajuns. Mă bucur şi eu de prilejui de a vă cunoaşte personal. Şi aş dori mult…

Îşi rupse vorba şi privi, încurcat, la doamna de gazdă care tocmai intrase.

— Urmează, dragă Vicoras! zise ea, zâmbind.

— Ştiu ce ai vrut să spui. Te gândeai să-i rogi pe dumnealor să pornească în căutarea lui Eduardo al meu – aşa e?

— Da – răspunse tânărul învăţat, cam stingherit – dar mă gândeam că această chestie ar atinge coarde triste în inima dv., stimată doamnă.

— Nu, nu mai e cazul – răspunse d-na Huerta – căci am vorbit chiar eu cu dumnealor şi s-au declarat dispuşi ca să se intereseze de afacerea asta. Mai c-aş crede că vor izbuti să afle ceva cu privire la Eduardo.

— Asta ar fi minunat! zise Vicoras, cu însufleţire. Aş fi ţinut să vă însoţesc, domnilor şi să vă arăt locui unde a dispărut prietenul meu. Păcat că acum sunt reţinut de importante însărcinări oficiale.

— Ar fi fost foarte bine dacă ne-aţi fi putut însoţi până la locul cu pricina – răspunse Marian, cu părere de rău – dar poate c-ar fi deajuns să ne povestiţi cum stau lucrurile, ca să-mi pot face o imagine limpede. Cei mai bun lucru ar fi ca, după masă, să stăm de vorbă împreună asupra acestui subiect,

căci pentru mine şi cel mai mic amănunt este de mare însemnătate.

— Da domnilor, aşa vom face! zise gazda. Pitos, intendentul meu, ne şi aşteaptă.

Zâmbind, arătă la o corcitură care se ivi în cadrul uşii ce dă în odaia alăturată. Împotriva corciturilor am o anumită aversiune pe care o simţii şi acum, când văzui chipul pocit al individului.

După cina, merserăm în cabinetul de lucru al profesorului dispărut. Încăperea era foarte interesantă, trădând imediat îndeletnicirea stăpânului el. Poarte mare, aducea cu un mic muzeu zoologic, cu numeroasele animale împăiate care împodobeau aproape fiecare locşor liber.

Luarăm loc în jurui mesei şi Pitos aduse bere. Imediat, profesorul Honda atacă subiectul care ne preocupa:

— Care va să zică, vreţi într-adevăr să porniţi în căutarea colegului şi prietenului meu Huerta, domnilor? În cazul acesta, pot susţine de pe acum că-l veţi regăsi, dacă se mai află în viaţă. Şi de ce n-ar fi aşa? Dacă i s-ar fi făcut vreun rău, ar fi trebuit să găsim ceva urme.

— Eu sunt de părere că Eduardo a fost ademenit din lagăr – zise Vicoras – căci fără motiv temeinic nu şi-ar fi părăsit postul. Dar care să fie acest motiv, n-aş putea spune, deşi mi-am bătut de-ajuns capul.

— Toate astea vor ieşi la iveală – spuse Marian – acum v-aş ruga, în primul rând, să-mi indicaţi pe harta aceasta pe care mi-am cumpărat-o azi în oraş, locul exact unde a dispărut Huerta.

Vicoras sări în sus.

— Asta ţi-o voi spune cât se poate de exact – zise el, cu însufleţire – părăsiserăm oraşul Asuncion, care se află aici, la vărsarea lui Pilcomayo în Paraguay, apoi am pornit dealul acestui fluviu vreo douăzeci de kilometri spre miazăzi, după aceea am cotit spre apus. În două zile străbăturăm vreo şaizeci de kilometri, apoi s-a petrecut cazul acesta misterios. Tabăra ne-aţi făcut-o în punctul acesta de aici.

Cu un creion Vicoras însemnă pe hartă locui taberei, dar profesorul, care se aplecase şi el deasupra mesei, zise:

— Cred că te înşeli, dragă Vicoras. După părerea mea, locul unde ne-am făcut tabăra e cu mult mai spre Sud. Vorbeam tocmai că în curând va trebui să dăm de apa cu numele de Negro, care se varsă în Paraguay la Corrientes. Vroiam de fapt, să ne îndreptăm spre apus – după cum ai şi arătat d-ta – dar Huerta ne rugă s-o luăm mai spre miazăzi, deoarece ţinea să treacă prin apropierea indienilor Toba.

— Foarte adevărat – zise Vicoras zâmbind – dar în privinţa asta eram totdeauna de altă părere, domnule profesor. N-am cotit atât de mult spre Sud, după cum presupuneai d-ta mereu şi, precum îţi spusesem, vinovat de asta este botanistul Alfonso Aguara care vroia să ne aţină mai mult prin apropierea fluviului Pilcomayo, deoarece socotea să găsească acolo cu ce să-şi îmbogăţească ierbarele sale. Mi-a spus asta mai târziu, când am vrut să stabilim precis punctul unde dispăruse Huerta.

— După părerea mea eram totuşi mult mai spre Sud – stărui profesorul – am băgat de seamă asta în drum, după poziţia soarelui. Fireşte, Aguara avea mare interes să se ţină mai spre apus, dar îi făgăduisem lui Huerta ce ne cerea el. Nu pot să-mi închipui ca să ne fi abătut totuşi de la drumul odată hotărât.

— Şi cu toate astea e aşa! zise Vicoras, zâmbind. Păcat că nu sunt aici cei doi indieni Toba, ei ar putea călăuzi pe domnii la punctul unde a dispărut, atât de misterios, camaradul nostru.

— Staţii! exclamă Honda. Cât p-aci să uit! L-am văzut azi dimineaţă pe Huaina, unul din indieni. L-am strigat din maşina mea, dar probabil ca nu m-a auzit şi a dispărut repede în mulţime. Domnule Farrow, dacă i-ai putea găsi pe indianul acesta, ai câştigat partida pe jumătate. Căci trebuie neapărat să mergeţi exact la locul unde a dispărut Huerta şi deoarece, după cum vezi, părerile noastre diferă în privinţa asta, ar fi mai bine dacă Huaina v-ar călăuzi.

Vicoras îl privi surprins pe profesor, dar şi cu o expresie foarte ciudată, pe care nu mi-o putui lămuri.

— L-ai văzut pe Huaina? întrebă el, într-o doară. Asta mă miră mult. Când ne-am despărţit de ei, la întoarcere, în Parana, cel doi indieni spuneau doar că se înapoiază imediat în patria lor!

— E adevărat, aşa spuneau – încuviinţă Honda – dar d-ta nu te-ai exprimat bine adineauri. Nu noi ne-am despărţit de ei, ci dânşii ne-au rugat să le dăm drumul.

— Întocmai, domnule profesor! zâmbi iarăşi Vicoras. Adevăratul motiv nu-l ştii însă. Tovarăşul nostru Aguara avusese, în ajun, o ceartă violentă cu ei, deoarece căutase să-i iscodească cu privire la anumite obiceiuri ale lor. De fapt, cu asta s-a amestecat în domeniul meu de activitate, dar l-am lăsat să-şi facă voia. Eu îi cunosc mai bine pe indienii Americii de Sud şi mi-am spus îndată că, în urma acestui lucru, cei doi Toba ne vor părăsi. De altfel, nici nu mai aveam nevoie de dânşii.

— Hm, ciudat! făcu profesorul. De ce nu mi-ai povestit asta atunci, pe loc?

— Păi ce mare însemnătate avea faptul că ne părăseau indienii! zise Vicoras. Mi-am adus aminte de treaba asta, fiindcă spuneai că l-am văzut aici pe Huaina.

— L-am văzut, fără doar şi poate! replică Honda, cu hotărâre. Şi dacă nu mă-nşel, trebuie să-i fi zărit şi Aguara, căci, cu puţin înainte, l-am văzut pe fostul nostru camarad. Mergea în direcţie opusă cu indianul şi trebuie să se fi întâlnit cu el.

— Aşa… asta ar fi foarte interesant! mormăi Vicoras. Dar de ce n-a venit Aguara în seara asta? L-aţi invitat doar şi pe dânsul, stimată doamnă, după cum mi-aţi scris.

— S-a scuzat însă că nu poate veni – răspunse tânăra femeie – ca şi domnul Calcalet. Ştii doar că Aguara nu se prea avea bine cu soţul meu.

— Da, da – râse Honda – bietul Aguara a avut neplăcerea că tocmai bărbatul dv., ca zoolog, a izbutit să facă o descoperire importantă pe tărâmul botanicii. Dar asta n-ar fi trebuit să-l împiedece să vină. De ce a refuzat Calcalet?

— Calcalet trebuia să pornească azi după amiază în ţară, fiindcă însoţeşte pe doi străini care întreprind o expediţie cinematografică prin pădurile seculare – răspunse doamna Huerta.

— Calcalet era vânătorul nostru – lămuri profesorul – şi avea însărcinarea şi se îngrijească de carne pentru noi. Păcat şi el ar fi putut să regăsească locul unde a dispărut Huerta!

— Cât era ei de destoinic vânător, n-a putut găsi nici măcar urma a doua zi dimineaţa – zise Vicoras, cam batjocoritor – aşa că mă îndoiesc dacă ar mai regăsi azi locul taberei noastre. Dar puteţi avea deplină încredere, domnilor – ni se adresă nouă – locul cu pricina se găseşte aici unde l-am însemnat eu pe hartă. De altfel, vă mai pot da un indiciu bun, ne-am aşezat intr-un luminiş mărişor, pe a cărui margine de apus se înălţau trei copaci uriaşi de Tapabuya.

— Socot şi eu că, în urma acestor indicaţii, vom găsi locul – răspunse Marian – v-aş ruga însă, domnule profesor, să-l întrebaţi mâine pe domnul Aguara dacă s-a întâlnit cu indianul Huaina. Poate că individul mai e în oraş şi-l putem lua de călăuză.

— Fireşte, domnule Farrow – răspunse profesorul – îl voi chema pe Aguara la telefon dis-de-dimineaţă. Vă voi da de veste la hotelul unde locuiţi.

— E drept că v-ar folosi mult să-l puteţi avea pe Huaina – zise şi Vicoras – deşi v-am indicat foarte exact locul taberei noastre, sub conducerea lui aţi ajunge totuşi mai repede acolo.

Poate că, în cursul anului cât a fost în mijlocul tribului său, a auzit ceva despre camaradul nostru. Eu l-am angajat odinioară, împreună cu tovarăşul său şi cunosc localul pe unde se ducea. Dacă vreţi, domnule Farrow, mergem mâine dimineaţă împreună acolo. Poate s-avem noroc şi să-l întâlnim.

— Cu plăcere – răspunse Marian – presupun că e un local foarte interesant. De sigur că vom vedea acolo cele mai felurite tipuri de oameni.

— Fără îndoială – zise tânărul învăţat – acolo se adună mult popor, furnizând material bogat unui etnograf. Aşa dar, dacă vreţi ne întâlnim în faţa Universităţii, căci localul cu pricina se află în apropiere.

— Bine – încuviinţă Marian – să ne oprim aici deocamdată şi vă mulţumesc călduros.

II
O SURPRIZĂ NEPLĂCUTĂ

VORBIRĂM DESPRE ALTE LUCRURI, deoarece vedeam că doamnei Huerta îi devenise neplăcută tema aceasta.

Cam pe ia miezul nopţii părăsirăm casa ei. Profesorul Honda luă un taxi care să-i ducă acasă, iar Vicoras se oferi să ne mai însoţească o bucată de drum; căci ne exprimasem dorinţa să mergem pe jos, ca să vedem cum arată oraşul noaptea.

Şi fără voie, ajunserăm să vorbim iarăşi despre cel dispărut Marian îi întrebă pe tânărul savant:

— Ştii cumva, domnule Vicoras, dacă tovarăşul d-tale dispărut avea duşmani personali? Asta e de foarte mare însemnătate pentru înţelegerea întregului caz.

— Ai dreptate – încuviinţă etnograful – dar trebuie să mă gândesc întâi. Firește, Huerta era foarte pizmuit, când se căsătorise cu soţia lui. În primul rând ea e de o frumuseţe neasemuită, apoi foarte bogată, singura fiică a unuia din cei mai mari fermieri ai noştri. A crescut în pampas şi l-a cunoscut pe Eduardo cu prilejul unei vizite în capitală. Auzisem pe atunci că bogatul haziendero, Don Barrados, era împotriva acestei căsătorii. Se spunea că o făgăduise pe fiică-sa fiului altui moşier.

— Uite vezi, lucrul acesta e foarte important – spuse Marian – cunoşti poate numele acestui tânăr?

— Da. Este Pedro Gomez. Turmele tatălui său pasc prin ţinutul Rosario. Dacă mergeţi în interiorul ţării, trebuie să treceţi prin acest oraş. Acolo veţi putea afla amănunte cu privire la ei, căci tatăl sau e unui din cei mai bogaţi cetăţeni.

— Va să zică, cu prilejul expediţiei dv. aţi trecut şi prin oraşul acesta? întrebă Marian. Ai auzit poate şi ceva despre Gomez, atunci?

Vicoras râse cam încurcat:

— Am auzit ceva despre el, dar n-am pomenit nimic de aceasta. Noaptea care a precedat plecarea noastră mai departe am petrecut-o într-un mic hotel de lângă gară. Ieşind afară, un gaucho se apropiă de mine şi întrebă: „Senor Huerta?” Crezui că vrea să se intereseze de camaradul meu şi dădui din cap. În clipa următoare, individul mă atacă cu un pumnal. Din fericire, sunt un boxeur dibaci, astfel că mă cotorosii repede de el. Apoi am început să-l iau la rost, sub ameninţarea că-l dau pe mâna politiei dacă nu mărturiseşte adevărul. Şi atunci ieşi la iveală că Pedro Gomez îi plătise ca să-l ucidă pe

Huerta, N-am spus însă nimic, ca să nu-l neliniştesc pe camaradul meu şi mai ales pe soţia sa.

— Aha, avem un foarte important punct de sprijin – spuse Marian, mulţumit – bănuiesc că Gomez a mai trimis oameni după dv., care l-au rănit apoi pe camaradul dv. de lângă focul de tabără.

— Şi eu mă gândisem la asta – încuviinţă tânărul învăţat – dar nu-mi pot închipui, totuşi, ca el să fi recurs la astfel de mijloace. Prin asta s-ar fi dat, doar, în mâinile acelor oameni.

— Dar asta o şi făcuse cu ucigaşul pe care-l plătise – spuse Marian – când vom fi în Rosario, îl vom privi mai de aproape pe acest Pedro Gomez. Altminteri mai cunoşti pe vreun duşman ai lui Huerta?

— N-aş putea zice duşman – răspunse, şovăind, Vicoras – cel mult aş putea admite să fie un invidios. Şi acesta e camaradul nostru Aguara, care-l pizmuia mult pe Huerta, după cum îţi spusese şi Honda.

— Aha, Aguara! mormăi Marian.

Apoi se cufundă în tăcere.

— Aşa, domnilor, am ajuns la hotelul dv.! ne smulse din gânduri Vicoras.

Ne despărţirăm de tânărul etnograf şi intrarăm în hotel. Spre uimirea noastră îl găsirăm în odaie pe Pongo, care stătea pe un scaun, la fereastră; tresări la intrarea noastră.

Chipul său arăta oarecare încordare, cum n-am văzut la el decât în ţinuturile sălbatece, când ne ameninţa vreun duşman primejdios.

— Ce s-a întâmplat, Pongo? întrebă Marian. Ai observat ceva ce ţi-ar da de bănuit?

— Pongo văzut făptură la fereastră – răspunse uriaşul – dispărut de la fereastra lui Pongo la odaie de Massers. Pongo mers repede în camera de la Massers, privit afară, dar făptura dispărut. Pongo crede că fost Collo.

— Ce, Collo, corcitura? făcu Marian, uluit. Dar asta e cu neputinţă! A fost doar internat în infirmeria închisorii, deoarece pumnul lui Pongo, i-a provocat fractura bazei craniului. Atât de repede nu putea să se fi restabilit.

— Poate că s-a prefăcut numai grav rănit – zisei eu – pentru că în toate ţările arestaţii izbutesc să evadeze mai lesne din spitale.

— Ai dreptate – încuviinţă Marian – trebuie să fim cu multa băgare de seamă, dacă a evadat într-adevăr. Cei mai nimerit lucru e să chem la telefon închisoarea, ca să aflu dacă e aşa.

În aceeaşi clipă se auziră bătăi în uşă şi portarul anunţă că Marian e chemat imediat la telefon de poliţie.

— Aha, or fi aflat de evadarea lui, zise prietenul meu, pe când se-ndrepta spre uşă.

După cinci minute se-ntoarse.

— Aşa e – zise el – fuga lui Collo a fost descoperită. L-a doborât pe gardian şi a sărit zidul. Dar cum a descoperit atât de repede hotelul nostru, e o taină pentru mine.

— Ba eu îmi explic foarte uşor – zisei – când a fost transportat din spelunca lui Mendoza, detectivul ne-a întrebat dacă avem de gând să locuim mai departe în hotelul acesta, ceea ce tu ai confirmat. Aşa dar n-a mai fost lipsit de cunoştinţă atunci, ci se prefăcea numai.

— Să ştii că aşa a fost – încuviinţă Marian – acum trebuie să facem de pază cu rândul. Mai sunt şase ceasuri până la ziuă, astfel că ne vom schimba din două în două ceasuri. Hai să tragem la sorţi!

Luă trei chibrituri de lungimi diferite, pe care de traserăm din mâna sa. Mie îmi veni rândul întâi, lui Marian ai doilea, lui Pongo al treilea. În vreme ce tovarăşii mei se întinseră, îmbrăcaţi, în aşternut, eu mă aşezai pe scaun, la fereastră şi privii în piaţa dinaintea hotelului.

Uneori mi se părea că văd lămurit o umbră mare alunecând pe dinaintea caselor, dar constatai mereu că mă înşelasem.

După ce se împliniră cele două ceasuri, îl trezii pe Marian. Dimineaţa, când mă deşteptai, camarazii îmi spuseră că nu se petrecuse nimic deosebit.

Luarăm cafeaua jos în restaurant şi, în timp ce mâncam, veni detectivul nostru. Domnul Ballena – aşa-l chema – părea foarte turburat şi zise:

— Collo a evadat iarăşi. Şi eu am atras atenţia personalului infirmeriei să fie cu ochii în patru. Ce facem acum?

— Cred că-l vom prinde din nou – zise Marian, cu încredere – încă în noaptea trecută a vrut să ne facă o vizită şi va mai încerca să se răfuiască el cu noi. Cu prilejul acesta vom pune mâna pe dumnealui.

— Vreji să rămâneţi în Buenos Aires până îi veţi prinde? întrebă Ballena.

— Hm, plecăm poate chiar astăzi înlăuntrul ţării – răspunse Marian – cunoşti de sigur şi d-ta chestia dispariţiei zoologului Huerta; vrem să-ncercăm să lămurim lucrurile.

— N-aş crede cu putinţă asta, dac-ar fi vorba de alţi oameni – zise detectivul – dar în dv. am toată încrederea şi sunt sigur că veţi izbuti. V-aş putea fi de vreun folos în chestia asta?

— Da, într-o anumită privinţă – răspunse Marian – căutăm un indian din tribul Toba, cu numele Huaina, care însoţise atunci expediţia. Profesorul Honda susţine că l-a văzut ieri în oraş. În cursul dimineţii de astăzi mergem cu botanistul

Vicoras într-un local, în care se întâlnesc oameni de teapa indianului. Poate că-l găsim acolo, dar ar fi foarte bine dacă ai pune şi d-ta oameni să-l caute.

— S-a făcut! zise Ballena. Îl cunosc pe Huaina, căci i-am cercetat cu amănunţime atunci pe aceşti doi indieni, ca să ne dăm seamă dacă sunt oameni de încredere. Aşa facem la orice expediţie. Personalul însoţitor trebuie să fie desăvârşit din toate punctele de vedere. Şi Huaina este, căci condusese, înainte, câteva expediţiuni, spre deplină mulţumire. Vreţi să-l luaţi de călăuză?

— Da, ca să ne arate locul unde a dispărut Huerta. Profesorul Honda şi Vicoras au păreri deosebite în privinţa asta.

***

La unsprezece fix ne aflam în faţa Universităţii. Venise şi Pongo, căci se cerea să fim cu mare băgare de seamă, atâta timp cât Collo se afla în libertate.

După câteva minute Vicoras ieşi din clădirea Universităţii, ne salută călduros, apoi ne conduse prin nişte străduţe, până la un restaurant în care se adunau indivizi cu înfăţişare de aventurieri.

Erau tipuri interesante, dar indianul căutat de noi nu se afla printre ei. Aşteptarăm vreun ceas, pe urmă Vicoras zise:

— Păcat, azi nu va mai veni. Numai dimineţile şi le petrece pe aici. Eram sigur că vom da de el. Aţi primit vreo veste de la profesorul Honda, dacă l-a întâlnii şi Aguara?

— Nu, am aşteptat zadarnic chemarea lui telefonică.

— Ciudat! Honda e doar om de cuvânt. Singura scuză ar fi că nu l-a putut găsi pe Aguara.

— Îl voi chema eu când mă voi înapoia la hotel – zise Marian – ba nu, mai bine e să-l chem eu de aici şi astfel ştim imediat cum stau lucrurile.

— Dacă vrei să fii atât de bun…

Vicoras dispăru în fundul restaurantului. Rămaserăm să privim în stradă, când deodată Marian şopti:

— Uite-l colo pe domnul Ballena cu un indian. Să fie Huaina? Ar fi minunat.

Detectivul îşi făcu loc prin mulţime de partea cealaltă a străzii.

În vreme ce priveam, se întoarse Vicoras.

— Aguara nu l-a văzut pe indian – zise el – profesorul a izbutit să-i vorbească abia acum o jumătate de ceas şi a telefonat îndată la hotelul dv., dar nu mai eraţi acolo.

— Eu, însă, cred totuşi că-l vom putea căpăta pe Huaina ca însoţitor – zise Marian – dacă nu mă-nşel, vine colo cu detectivul Ballena, care s-a oferit să-l caute.

— Într-adevăr el este! exclamă Vicoras, surprins. Mare noroc aţi avut, domnule Farrow. Acum veţi găsi cu siguranţă locul nostru de tabără.

Ballena intră cu indianul în restaurare. Călăuza era un om vânjos, cu pielea bronzată, la care se potrivea bine părul negru şi aspru.

Chipu-i serios avea trăsături mândre, îndrăzneţe, iar ochii-i sclipitori dovedeau inteligenţă şi curaj. Omul acesta îmi plăcu imediat; singurul lucru urât la el era o cicatrice mare, rotundă, la buza de jos. Abia mai târziu aflai că indienii Toba consideră drept o podoabă deosibită un lemn rotund înfipt în buza de jos.

Râzând, Ballena îl aduse la masa noastră.

— Uite-l, domnule Farrow! zise el. Huaina s-a învoit să vă călăuzească. I-am povestit despre aventurile dv. şi el consideră ca o cinste deosebită să întreprindă o expediţie cu oameni atât de vestiţi.

Huaina se înclină şi ne privi cercetător. Apoi chipul i se lumină de un zâmbet de mulţumire. Îi plăceam se vede şi în primul rând Pongo, a cărui făptură uriaşă îl impresiona.

— Vorbeşti spanioleşte? întrebă Marian.

— Da, senor, dar înţeleg şi englezeşte, răspunse indianul. Şi la nevoie şi ceva nemţeşte.

— Foarte bine! zise Marian. Vrei să pornim mâine dimineaţă? Aş vrea să ajung cât mai curând la faţa locului.

— Cum doreşte domnul! răspunse Huaina, politicos.

Apoi se întoarse spre Vicoras şi întrebă:

— Ce mai faceţi, domnule Vicoras? Îmi amintesc cu plăcere de expediţia noastră, îmi pare însă rău din suflet că tovarăşul dv., senor Huerta, a dispărut în chip atât de misterios.

— Da, Huerta, asta e singura parte întunecată în întreprinderea noastră atât de reuşită. Domnii vor să-l caute pe dispărut şi poate vor avea noroc. Profesorul Honda te-a văzut ieri, dar dispăruseşi în mulţime, înainte ca maşina să se oprească.

— În schimb l-am salutat pe senor Aguara – zâmbi indianul – se pare însă că senor era foarte rău dispus. Abia a răspuns la salut şi a dispărut repede într-o casă.

Aruncai o privire mirată spre Marian. Se ivise un nou motiv de bănuială împotriva botanistului. Faţa de profesor tăgăduise doar întâlnirea cu indianul.

Vicoras tresări, ne privi repede, apoi zise:

— Aguara o fi fost distrat. Nu te-o fi recunoscut, altminteri ţi-ar fi răspuns, cu siguranţă.

— Nu ştiu – zâmbi indianul – am stat faţă-n faţă cu el şi trebuie să mă fi recunoscut.

— Hm, zău nu pricep! mormăi etnograful. Cine ştie ce-o fi având. De când cu expediţia a devenit foarte ciudat. Dar acum trebuie să mă scuzaţi, domnilor, căci am treburi grabnice la Universitate. Vă mai văd înainte de plecare?

— Doresc să iau primul tren mâine dimineaţă şi nu ştiu cum ţi-ai împărţit d-ta timpul – răspunse Marian – fireşte că mi-ar face plăcere dacă am mai putea fi câtva timp împreună.

— Oh, îmi pare rău într-adevăr – zise Vicoras, cu regret – sunt ocupat astăzi până noaptea târziu. Voi căuta însă, să fiu mâine dimineaţă la gară. În orice caz, vă doresc succes şi călătorie bună.

Ne strânse mâna la toţi şi lui Pongo, apoi plecă.

Marian începu să se tocmească îndată cu Huaina asupra preţului. Indianul era foarte puţin pretenţios şi prietenul meu îl angajă pentru câteva săptămâni. Apoi luarăm înţelegere să ne întâlnim a doua zi dimineaţă în gară, tar trenul pentru Rosario.

După ce plecă zisei:

— Indianul mi-a plăcut foarte mult. Acum cred că sarcina noastră va li foarte grea. Dacă el n-a găsit urme de-ale dispărutului, cum să ne fie cu putinţă nouă?

— Da, asta e ciudat, răspunse Marian, îngândurat.

Apoi se-ntoarse spre detectiv:

— Unde ai dat de Huaina, domnule Ballena?

— Prin apropierea Universităţii, domnule Farrow. Mi se păruse chiar ca ieşise din clădire. Am vrut să-l aduc îndată încoace, dar mai avea de făcut o vizită unui cunoscut. Fireşte că l-am însoţit şi nu l-am mai slăbit o clipa, căci eu n-am încredere în indieni, chiar când sunt civilizaţi, ca Huaina acesta.

— Aşa, aşa! făcu Marian.

Apoi schimbă vorba:

— Până la plecarea trenului trebuie să ne ocroteşti iarăşi, domnule Ballena. Cu siguranţă că Collo acela va căuta să se răzbune şi n-aş vrea, aici în oraş, să mă pomenesc cu vreun glonţ în spate sau cu vreo lovitură de pumnal.

— Îmi voi de toată osteneala să vă ocrotesc – zise detectivul – deşi cred că n-aveţi nevoie dv. de ocrotire, domnilor. Mai curând ar trebui să-l apăr pe Collo de dv. Fireşte că în noaptea asta vom pune pază îndoită în faţa hotelului. Dacă însă Collo vă va urma în drumul dv., atunci desigur că-i veţi veni singuri de hac. Am şi comunicat semnalmentele lui tuturor poliţiilor din ţară. Apoi, vă voi telegrafia la una din staţiile până la Asuncion, în cazul când vom pune mâna pe el.

— Bine, domnule Ballena, atunci suntem liniştiţi. Şi acum ne vom înapoia la hotelul nostru, căci e ora mesei. De la persoanele pe care le-am cunoscut aici ne vom lua rămas-bun prin telefon. N-aş vrea să mă arăt prea mult pe străzi, câţi Collo are destule ascunzători din care ne poate răpune uşor.

Când Marian zise asta tresării speriat, căci mi se păruse că văzusem pe partea opusă a străzii făptura uriaşă a corciturii şi privirea-i plină de foc.

— L-am zărit pe Collo! exclamai. Ne-a văzut. A dispărut prin mulţimea de pe dreapta.

— Drace! Atunci trebuie să fim cu mare băgare de seamă când vom părăsi localul – zise Marian – cel mai bun lucru ar fi să plecăm îndată, ca să nu-i dăm răgaz să pregătească ceva împotriva noastră.

Prietenul meu plăti şi ieşirăm din restaurant.

Circulaţia era foarte mare pe străzi şi mai ales treceau multe camioane-automobile, cu viteză nebună. Transportau alimente în diferitele pieţe ale oraşului.

Marian, care tocmai îşi întorsese privirea, zise:

— Robert, poate că tot te-ai înşelat. Nu-mi pot închipui ca el să fi descoperit atât de repede locul unde ne aflam. Numai dacă nu ne-o fi urmării de la hotel.

În aceeaşi clipă Pongo răcni:

— Atenţie, Massers! Şi-mi dădu un ghiont, că mă izbii de Marian.

Şi înainte ca să-mi dau seama ce se petrecuse, văzui zburând prin stânga mea ceva lucitor.

Un cuţit mare şi ascuţit căzu cu zgomot pe trotuar, îndărătul nostru.

— Collo în automobil! scrâşni Pongo furios şi arătă spre un camion, care se depărta în grabă. Pongo văzut pe el când zvârlit cuţitul.

— Ne mai auzit! strigă Ballena. Corcitura asta e nespus de primejdioasă. Şi-o fi închipuit că ne vom uita adesea înapoi, aşa că s-a urcat în maşină. Proprietarul acesteia de sigur că nu ştie de prezenţa muşteriului misterios.

— Cred şi eu! răspunse Marian. Foarte probabil că ticălosul va sări jos, dispărând iarăşi. S-o luăm pe strada asta – da aici, altminteri vine cu altă maşină şi încearcă un nou atentat.

— Nu cred să mai aibă alt cuţit – zise Ballena – dar e mai bine să na înfruntăm primejdia. În orice caz, însă, voi pune o pază puternică în faţa hotelului dv.

Pongo ridicase cuţitul, încercă tăişul cu degetul, apoi vâri arma la brâu şi zise, cu un zâmbet de mulţumire:

— Cuţit foarte bun, Pongo poate aruncă şi el. Pongo baga de seamă acum dacă Collo iar pe aproape.

Am ajuns cu bine la hotel, am prânzit, apoi ne-am luat rămas-bun, prin telefon, de la toţi pe câţi îi cunoscusem în oraş.

Ne-am dus după aceea în odăile noastre şi am dormit toată după-amiaza. Noaptea trecu şi ea în linişte, iar a doua zi am plecat cu o maşină la gară. Collo nu se mai arătă – parcă-l înghiţise pământul.

III
PE MALURILE PARAGUAY-ULUI

VICORAS SE ŢINU DE CUVÂNT şi veni la gară. Îşi luă încăodată un călduros rămas-bun de la noi, ne dori drum bun şi după plecarea trenului flutură batista încă mult timp.

La gară îl căutarăm pe Collo, dar nu-l puturăm descoperi. Şi nici în tren nu se putea să fi fost, căci venisem din vreme şi cercetasem pretutindeni.

Huaina, care venise şi el la vreme, şedea în clasa treia, în vreme ce noi cu Pongo aveam un compartiment separat de clasa a doua.

Călătoria ţinu şase ore şi la două după-amiază coborârăm în Rosario. Trebuia să schimbăm trenul, ca să mergem la Corrientes.

Luarăm loc în sala de aşteptare şi Marian se duse să se intereseze de legătură. Se înapoie curând şi spuse că peste două ceasuri puteam pleca mai departe.

— Dar nu vrei să-l cauţi pe acel Pedro Gomez, Marian? întrebai, mirat. A devenit doar foarte suspect în urma celor spuse de Vicoras.

— Eu nu pun preţ pe asta – răspunse Marian – spre marea mea mirare – da, căci îl socot nesincer pe Vicoras. L-am observat bine şi-mi vine să cred că se preface.

— Vicoras nu bun – interveni Pongo, calm.

— Vezi, a băgat de seamă şi Pongo – spuse Marian – fireşte că trebuie să deschidem ochii faţă de acest Huaina. Sunt încredinţat că a vorbit cu Vicoras. Ballena l-a întâlnit doar în apropierea Universităţii.

— Are haz, zău! exclamai eu, privind uimit la indian, care stătea cu câteva mese mai departe. Înseamnă că, afară de Collo, mai avem încă un duşman.

— Aşa şi e, dar Huaina acesta ne va da, poate, lămuririle trebuitoare. Socot că-i voi putea sili să ne mărturisească totul. Se poate, însă, să mă şi înşel.

— Senor Farrow, senor Farrow! strigă un funcţionar de cale ferată, prin sală, fluturând în mână o hârtie.

Marian se apropiă de el, se legitimă şi primi o telegramă, pe care o desfăcu la masa noastră.

— Ia te uită! făcu el, uluit. Vicoras telegrafiază ca l-a zărit pe botanistul Aguara într-unul din ultimele compartimente, când trenul se punea în mişcare. Fireşte, prin asta vrea să ne prevină. Păcat că nu-l cunoaştem personal pe acest Aguara.

— Dar Huaina trebuie să-l cunoască şi fii sigur că l-o fi şi văzut – zisei eu.

— Ai dreptate – încuviinţă Marian – trebuie să-i cercetez pe indian.

Făcu semn acestuia să se apropie de masa noastră şi-i întrebă dacă-l văzuse pe se onor Aguara în tren. Huaina făcu o mutră mirată şi tăgădui cu energie. Apoi îşi roti privirea prin sală, căutând parcă să descopere pe cel despre care era vorba.

Mirarea să era atât de sinceră, încât ne dădurăm seamă că într-adevăr nu ştia nimic despre asta. Ba, mi se părea chiar că văd o anumită nelinişte în privirea lui. În cele din urmă zisei:

— Voi fi cu băgare de seamă, domnilor, poate îl văd pe senor Aguara. Vreţi să-i vorbiţi?

— Fireşte, Huaina – răspunse Marian – aş dori să-l întreb ceva cu privire la misterioasa dispariţie a domnului Huerta. Poate e în măsură să-mi dea informaţii preţioase.

Indianul îşi muşcă buzele, apoi zise iritat:

— Domnilor, nu cred ca senor Aguara să vă poată călăuzi la locul de tabără. Şi nici nu cred că v-ar putea da alte amănunte.

— Nici eu n-am crezut asta – spuse Marian, calm – socot, însă, că mi-ar putea da lămuriri preţioase asupra legăturilor personale ale dispărutului. Aş putea ajunge, astfel, la descoperirea vinovatului.

— Vinovatul? întrebă indianul, cam speriat.

— Să fie o crimă la mijloc? Credeam totdeauna că senor Huerta s-a îndepărtat singur de tabără, dintr-un motiv oarecare şi s-a prăpădit prin pustietăţi. Poate a auzit sau văzut un animal, ceea ce l-a făcut să uite toate celelalte.

— Atunci v-aţi fi putut lua pe urmele sale – dădu cu părerea Marian – şi vânătorul Calcalet ar fi trebuit să le găsească.

— Trebuie să vedeţi locul, ca să vă daţi seamă cât de repede se şterg urmele în pustietatea aceea! spuse Huaina. Senor Huerta s-a îndepărtat singur şi a intrai ca-n pământ.

— Lasă că vom vedea noi! zise Marian. Dar te rog să-mi dai de veste îndată ce-l vei zări pe Senor Aguara.

— Fireşte, domnule.

Se înclină şi se înapoia la masa lui.

— Eu nu pot împărtăşi bănuiala ta împotriva lui – spusei lui Marian – părea atât de sincer, încât îi acord toată încrederea.

— Păi da, sincer a fost – râse prietenul meu – poate chiar prea sincer. Sunt curios dacă-l va descoperi pe Aguara.

— Crezi cumva că vrea să împiedece o întâlnire între Aguara şi noi? întrebai, mirat. Nu văd motivul. Tocmai asupra lui Aguara cad toate bănuielile.

— În privinţa asta am părerile mele – zâmbi Marian.

Cele două ceasuri până la sosirea trenului de legătură se scurseră. Erau mulţi călători şi înghesuiala era mare. Aveam

mereu simţimântul neplăcut că, în aceste împrejurări, Collo ar fi putut lesne încerca un atentat asupra noastră.

Chiar dacă nu-l zărisem în Buenos Aires, era totuşi cu putinţă să ne fi urmat pe ascuns. Răsuflai uşurat când furăm în compartiment, unde, însă, de data aceasta nu mai eram singuri, ci cu trei domni, după înfăţişare fermieri bogaţi.

Mă cuprinse îndată furia împotriva lor, văzând privirile dispreţuitoare cu care îl măsurau pe Pongo al nostru. Erau oameni care priveau de sus la negru, pentru ca strămoşii lor avuseseră negri ca sclavi.

O zi şi jumătate ţinu călătoria – distanţa era de vreo mie de kilometri – în cele din urmă ajunserăm la Asuncion şi merserăm cu Huaina În oraş, ca să cumpărăm corturi şi plase pentru timpul cât vom rămâne în ţinuturile pline de ţânţari.

Pe când stăteam la masă în oraş, împreună cu indianul, Marian îi ceru să-i arate pe hartă locul unde fusese lagărul expediţiei. Arătările lui Huaina se potriveau cu ale lui Vicoras şi prietenul meu zisei:

— Ne-am putea economisi timpul mergând pe jos douăzeci de kilometri dea lungul fluviului, căci asta ne-ar răpi cel puţin o zi. Să încercăm a închiria sau cumpăra aci în oraş un kanu – o luntre – cu care să facem drumul acesta mai repede.

Propunerea aceasta părea să nu-i fie pe plac lui Huaina, căci răspunse, după câteva clipe de şovăială:

— Nu cred să putem căpăta un kanu. Numai pescarii au aşa ceva şi nu-mi închipui să vândă sau să închirieze vreunul. Afară de asta putem scurta mult drumul, dacă mergem de aici dea dreptul spre miazănoapte. Ajungem atunci într-o zi ia locul de tabără.

— Nu prea e cum spui dumneata, răspunse Marian – căci ar trebui mai întâi să căutăm drumul acesta pieziş, pe când dacă mergem în jos spre Sud, ăştia douăzeci de kilometri, o putem lua pe urmă spre apus. Şi-apoi, pe drumul acesta ai mers d-ta cu expediţia, astfel că-l vei regăsi imediat. Aşa e?

— Dacă voi regăsi exact drumul, nu vă pot asigura – spuse indianul, cam încurcat – căci vă spuneam că în ţinuturile astea sălbatece urmele lăsate de oameni se pierd îndată. De aceea putem merge pieziş şi locul de tabără îl voi regăsi eu fără doar şi poate.

— Prea mare grabă n-avem – zise Marian – şi mi-ar plăcea o astfel de călătorie cu kanu-ul. Nu face nimic dacă vom ajunge mai târziu cu o jumătate zi la locul taberei. Mă voi interesa de vreun pescar care ne va închiria sau vinde un kanu.

Şi fără să mai aştepte răspunsul lui Huaina, Marian îl chemă pe birtaş şi-i ceru adresa dorită.

— Vreji să vă duceţi la un pescar? întrebă omul, mirat. La ăsta nu veţi găsi ce căutaţi, dar vă pot închiria sau vinde eu o luntre încăpătoare şi bună. Dacă plecaţi singuri, îmi depuneţi garanţie o sumă, pe care o recăpătaţi când îmi aduceţi înapoi luntrea. Altminteri vă dau un om de-al meu. Aşa se obişnuieşte pe aici, căci mulţi străini străbat Paraguay-ul, pentru vânat pe apă.

Spunând acestea privi cu oarecare imputare la indian, care se simţi cam stingherit şi răspunse repede:

— A, da, aşa e, uitasem. Credeam că e vorba de alt oraş. Aşa dar vreji să luaţi într-adevăr un kanu, domnule Farrow?

— Da, facem cei douăzeci de kilometri în josul fluviului. Îţi vom depune sumă pentru kanu, domnule patron, căci mergem singuri. Poate ne folosim de el şi mai departe, până la coastă – fireşte dacă e cu putinţă.

— Cum să nu fie, căci e un kanu foarte trainic – spuse birtaşul.

— Atunci să pornim de îndată, hotărî Marian. În felul acesta ajungem diseară la ţintă şi putem merge mai departe spre apus.

Huaina se ridică deodată şi îndrugă încurcat:

— O clipă, domnilor, mă înapoiez imediat.

Şi se îndepărtă foarte grăbit spre încăperile din fund ale restaurantului.

Ne privirăm surprinşi, apoi ne-ndreptarăm ochii spre uşa care fu deschisă repede. Întră un bărbat, pe care-i zărisem, de departe şi în Rosario.

Să fi fost în vârstă de patruzeci de ani, purta un costum de turist, dar părea cam slăbuţ. Salută scurt şi-l trase pe birtaş la o masă mai îndepărtată. Vorbi cu însufleţire cu el, îi dădu apoi bani şi amândoi părăsiră după aceea localul, pe din dos.

— Hm… se pare că Huaina ar fi fugit de domnul acesta – spuse Marian – şi aş putea susţine că e botanistul Aguara. După cât se vede, bănuiala mea împotriva lui Vicoras şi a indianului e îndreptăţită. Dacă se-ntoarce Huaina, să ne prefacem că nu ştim nimic.

Dar în zadar îl aşteptarăm pe indian. Birtaşul se înapoie şi-l întrebă pe Marian dacă eram gata de plecare. Pusese la punct kanu-ul pregătind şi şase lopeţi. Pretinse un preţ moderat şi Marian plăti îndată, apoi întrebă:

— Îi cunoşti pe domnul cu care ai ieşit adineauri?

— Nu, deşi mi se pare că l-aş mai fi văzut odată. Trebuie să fie de mult, însă.

— Cam vreun an – spuse Marian – şi cred că era împreună cu alţi domni şi cu Indianul care a venit cu noi.

— Aşa e! exclamă birtaşul. Acum îmi aduc aminte. Era vorba de o expediţie şi domnii se sfătuiau aici dacă să facă o parte a drumului cu kanu-ul, în cele din urmă s-au hotărât să meargă pe jos.

— Şi ce vroia acum domnul, dacă mi-e îngăduită întrebarea? Â cumpărat şi el un kanu de a d-ta?

— Da, era foarte grăbit Acum se şi află pe apă.

— Atunci şi ne grăbim şi noi – zise Marian – daca se întoarce indianul, spune-i te rog, ca nu mai putusem aştepta. A primit un aconto destul de mare de la mine, aşa că se poate întoarce la Buenos Aires.

— Cu asta, însă, vă alegeţi cu un duşman înverşunat – zise birtaşul – marea mândrie a călăuzelor este să conducă bine expediţiile. Când l-or vedea că se întoarse singur atât de repede, se va face de râs în oraş.

— Dar cine l-a pus să fugă! răspunse Marian, scurt. Nu-mi pasă de el şi aici nu mă tem de răzbunarea lui. Hai să mergem, mă grăbesc.

Ieşirăm cu birtaşul prin dos. O uşă ducea într-o grădină îngusta, de-a lungul căreia spumega Paraguay-ul, La debarcader dănţuia un kanu pe valurile vergi.

Nu trecu mult şi lăsarăm oraşul în urma noastră. Era o adevărată plăcere să aluneci pe fluviul lat, ale căruţ maluri erau mărginite de tufişuri dese şi copaci înalţi.

— Dacă mergem tot atât de repede ca acum – zise Marian – suntem În câteva ceasuri la fata locului şi mai putem străbate o jucată bună de pădure. Mă tem numai că atât Vicoras cât şi Huaina ne-au dat indicaţii false. Mai curând m-aş orienta după cele ale profesorului şi aş lua-o spre sud-vest şi nu spre vest.

— Dispariţia indianului e ciudată – spusei eu – şi poate că ideea ta e bună. Dacă să găsim nimic spre sud-vest, putem apuca spre miază-noapte. Dar ia te uită la raţele alea de colo! Ce-ar fi dacă am împuşca două pentru cină?

Pusei mâna pe puşcă şi Marian făcu la fel. Sloboziserăm două gloanţe şi două raţe plutiră, nemişcate pe unde, în vreme ce celelalte o luară la goană. Mânarăm luntrea spre mai şi scoaserăm din apă vânatul.

Băgai de seamă că Marian privi deodată cu atenţie spre uscat, apoi spuse, cu glas înăbuşit:

— Am zărit ceva colo! N-aş putea spune dacă era om sau animal. Deoarece trebuie să fim cu multă băgare de scamă, să debarcam şi să vedem ce e.

IV
SFÂRŞITUL LUI COLLO

DEBARCARĂM ŞI PĂTRUNSEM încetişor în tufele dese. Cercetarăm la dreapta, la stânga şi drept înainte, dar nu puturăm descoperi nici o urmă de om sau animal.

— Se vede că m-am înşelat! zise Marian, clătinând capul. Cu toate astea aş putea jura c-am văzut o umbră mare alunecând repede printre tufe.

— Atunci trebuie să mergem niţel îndărăt – spusei eu – căci dacă fost într-adevăr o vieţuitoare, o fi rămas locului, când ne-ai spus tu că ai zărit ceva.

— Ah, asta n-are nici un rost! zise Marian, indispus. În pustietatea asta găsirăm cam greu o urma. Hai să ne înapoiem la kanu!

Aşa şi făcurăm. Pongo trebuia să-l împingă iar pe apă. Eram cu spatele la el, când fi auzii deodată scoţând o exclamaţie, urmată de un răcnet înfiorător.

Întorsei repede capul, îi văzui pe Marian făcând acelaşi lucru, apoi zării printre crengi o făptură uriaşă, care lovea cu braţele în juru-i.

Curând, însă, mişcările acestea încetară şi acum îl recunoscui pe Collo, căruia Pongo îi zvârlise în beregată cuţitul, cu care corcitura încercase atentatul asupra noastră la Buenos Aires. În pumnul drept, Colio ţinea un revolver.

— Pongo auzit zgomot, vede Collo, repede aruncă cuţit – ne lămuri uriaşul, calm – Pongo ştiut că Collo capătă înapoi cuţitul lui Pongo acum bucuros că pedepsit Collo.

Se aplecă asupra mortului, trase cuţitul afară, îl şterse în iarbă şi-l vârî liniştit ia brâu.

— Pongo păstrează amintire de la Collo – mai zise el.

Abia acum ne revenirăm din înmărmurite.

— Tot am văzut eu bine – râse Marian – asta n-aş fi bănuit, însă, că ne-a urmat până-n oraş, îmi pot explica, dar că ne va tăia calea, asta nu. Trebuie să-i fi arătat drumul cineva.

— Huaina? făcui eu, surprins.

— Aproape că aşa îmi vine să cred. O fi observat că Collo a zvârlit cuţitul asupra noastră la Buenos Aires şi s-a pus în legătură cu el. În sfârşit, principalul lucru e că nu mai avem a ne teme de el acum. Hai! Să nu mai pierdem vremea! N-are nici un rost să-i îngropăm, căci jaguarii şi celelalte fiare tot îl vor dezgropa.

Vâslirăm mai departe, în tăcere. După vreo trei ceasuri, Marian zise:

— Cred că am ajuns. Să tragem la mal… A! Uite colo un kanu! O fi străinul aceia, care presupun că e Aguara.

Ne îndreptarăm spre mal, ca să acostăm lângă celălalt kanu. Furăm opriţi însă de un glas care vroia să fie poruncitor, dar care trăda, totuşi, o anumită teamă:

— Înapoi, aici e tabăra noastră! Sus mâinile!

Dar Marian izbucni în râs, în clipa următoare kanu-ul nostru atinse malul şi Marian cu Pongo coborâră, sărind în zigzag spre tufişul dindărătul căruia răsunase glasul.

Dispărură printre ramuri şi în vreme ce ieşeam şi eu afară trăgând kanu-ul pe uscat, auzii un ţipăt de spaimă, apoi camarazii mei se-ntoarseră cu străinul pe care-l văzuserăm în restaurantul din Asuncion.

— Ce aveţi cu mine, domnilor? strigă el cu frică. Nu se atacă aşa călătorii paşnici.

— Dar nici nu se ameninţă astfel călători paşnici, domnule doctor Aguara – râse Marian – de altfel, nu vrem să-ţi facem nimic, ci, dimpotrivă, să ne întovărăşim cu d-ta.

— Mă cunoşti? întrebă străinul, mirat. Cine eşti d-ta, domnule?

Marian se prezentă, apoi pe noi şi povesti că doamna Huerta ne îndemnase, prin istorisirea ei, să pornim în căutarea soţului dispărut.

— Ah, am citit aventura dv. cu negrii de pe vapor! făcu învăţatul, surprins. Acum cred că s-ar putea să reuşiţi. Şi eu am venit încoace să-l caut pe bietul Huerta. Dar la vreo mare izbândă nu m-aş fi putut să mă aştept.

Nu prea pricepeam cum stă chestia cu botanistul. Ce l-o fi îndemnat, aşa deodată, să pornească în căutarea camaradului său, dispărut de un an? Şi de unde credinţa asta la el că îl va putea găsi?

Ca şi cum ar fi ghicit gândurile mele, Aguara urmă:

— Am băgat eu de seamă că foştii mei camarazi, mai cu seamă Vicoras, nu mai aveau încredere în mine. Pentru ca Huerta a avut noroc şi a făcut o descoperire importantă pe tărâmul botanicii, credeţi că-i port pică? Da de unde! Doamna Huerta mi-a scris că ne invită pe toţi ca să stam de vorba cu privire la dispariţia soţului ei. Ştiam însă bine că mă voi necăji din pricina lui Vicoras, de aceea nu m-am dus. Când apoi, a doua zi dimineaţă, profesorul Honda mi-a telefonat întrebându-mă dacă l-am văzut pe indianul Huaina, am crezut că se întărise bănuiala împotriva mea. De aceea am pornit la drum, ca să încerc singur să lămuresc lucrurile.

— Şi crezi că ai fi reuşit? întrebă Marian, zâmbind. După cum văd, ai puţin bagaj cu d-ta şi probabil nici o armă?

— Ba armă am – răspunse Aguara şi scoase din buzunar un pistol mare – în pachetul de colo am conserve. Afară de asta cunosc toate plantele şi fructele bune de mâncat.

— Dar vreo plasă împotriva ţânţarilor ai? întrebă Marian, mai departe.

— N-am nevoie, căci mi-am făcut singur un preparat din plante, care îndepărtează ţânţarii.

Prin cuvintele acestea, spuse cu modestie, recunoscură în însă că-l subpreţuisem pe micul învăţat. Părea să nu considere drept lucru primejdios şi pătrundă singur în pădurile seculare.

— Dacă n-ai nimic împotrivă, domnule Aguara – zise Marian – mergem împreună. Poate că noi vom fi în măsură să te apăram mai bine împotriva duşmanilor – oameni sau animale. Dacă nu mă-nşel, indianul Huaina e de partea potrivnicilor şi cred că ne va urmări, căci ne-am despărţii de el în Asuncion. Adică a dispărut, când ai intrat d-ta în restaurant, ca să cumperi kanu-ul şi noi am plecat fără să-l mai aşteptăm.

— Ah, atunci tot am eu dreptate cu bănuiala mea! zise botanistul, mulţumit. De mult îi bănuiam eu pe Huaina şi Matşu. De aceea l-am şi luat la rost odată, ceea ce a avut drept urmare, că, la Parana, s-au făcut nevăzuţi. Vicoras a auzit, de altfel.

— Aha, Vicoras, bănuiala mea împotriva lui se întăreşte tot mai mult – zise Marian – dar să lăsăm asta acum, domnule doctor şi să discutăm despre ceea ce urmează să facem mai departe. Locul de tabără unde dispăruse Huerta, la vreo douăzeci de kilometri de aici şi anume în direcţia sud-vestică, dacă nu mă-nşel. Eşti de părere să pornim imediat şi să poposim peste noapte în pădure, sau să rămânem aici şi să ne urmăm drumul mâine dimineaţă?

— Eu socoteam să intru îndată în pădure – spuse Aguara – mai avem trei ceasuri de lumină, aşa că putem face o bucată bună de drum în pădurile acestea sunt multe luminişuri unde putem poposi foarte bine.

— S-a făcut, atunci pornim imediat! hotărî Marian.

Ne luarăm bagajele şi ne croirăm drum prin pădure, în direcţie sud-vestică. Era mai greu şi înaintezi aici, decât în pădurile africane sau indiene, Un adevărat „Iad verde”, după cum le numea un cunoscut explorator şi dacă nu l-am fi avut pe Pongo, care să înlăture piedecile cu cuţitul său, ne-ar fi trebuit de două ori atâta timp ea să înaintăm.

O adevărată plagă erau insectele care ne atacau cu milioanele. E adevărat că leacul lui Aguara îndepărta ţânţarii, în schimb erau furnicile şi alte insecte.

După vreo două ceasuri şi jumătate noul nostru tovarăş se opri într-un luminiş mărişor şi zise:

— Aici ne putură face tabăra. Uite colo un izvor, vreascuri sunt câte pofteşti şi iarbă e destula pentru culcuşuri.

— Da, domnule Aguara – încuviinţă Marian – locul e bun. Să adunăm repede vreascuri, apoi să întindem corturile. Ajung două corturi, căci vom face de veghe cu schimbul.

În vreme ce Pongo şi Aguara adunau vreascuri, Marian şi cu mine întindeam două corturi, destul de încăpătoare ca să poată dormi câte doi în fiecare. Şi pe când lucram, Marian îmi şopti:

— Trebuie să-l îndemnăm pe Aguara să ia unul din corturi. Sunt pe deplin încredinţat că Huaina va încerca asupra noastră un atac pe ascuns, căci s-o fi temând că i-am descoperit jocul. Şi trebuie săi tragem pe sfoară; mă tem însă, că botanistul n-ar putea decât să mă împiedece.

— Cum vrei să faci asta?

— Îţi voi arăta de îndată ce se va întuneca… Aşa, corturile sunt gata, acum îmi trebuie frunziş şi muşchi, pe care să le împrăştiem în cortul acesta. N-am nevoie de ele pentru culcuşuri şi pentru ca să-i păcălesc pe indian. Vei vedea mai târziu despre ce e vorba, acum dă-mi o mâna de ajutor.

Aguara se îndeletnicea cu adunatul vreascurilor, aşa că nici nu ne băga în seamă. Adunarăm frunze şi ierburi din belşug şi le întinserăm în cort.

Abia sfârşirăm cu treaba asta că se şi lăsă întunericul. Aprinserăm imediat focul, dar Marian avu grijă ca să nu facă flacăra prea mare.

Din pricina sforţărilor cu care nu era obişnuit, Aguara obosise repede, aşa ca lui Marian nu-i fu greu să-l îndemne să se culce într-unul din corturi. Abia intrase înăuntru, că Marian şopti:

— Pongo, am ceva treabă în cort. În vremea asta tu fii cu ochii în patru! Dar nu te aşeza la foc, ci aţine-te pe marginea luminişului, îndărătul vreunui copac. Indianul acesta e foarte primejdios, căci cei din tribul Toba sunt arcaşi îndemânateci. Haide, repede!

În vreme ce Pongo, mirat, se duse spre marginea luminişului, Marian mă trase în cort. Aici – spre mirarea mea – scoase din desagă costumul de rezervă şi începu să umple pantalonii şi haina cu iarbă, îmi dădui seamă îndată ce urmărea şi-l ajutai. Cu ajutorul unei crengi groase haina deveni băţoasă, legarăm cu sfori pantalonii de haină, apoi duserăm afară manechinul.

Focul continua să ardă mocnit, după cum orânduise Marian. Abia puteai vedea la câţiva paşi. Manechinul fu înfipt în pământ lângă foc, i se puse pălăria pe cap şi înşelăciunea era gata.

Dar Marian nu era mulţumit. Legă câte o sfoară lungă de fiecare mânecă a hainei şi şopti:

— Fiecare din noi care face de pază, trebuie să se ascundă între tufe şi să mişte din când în când braţele manechinului. Cred că asta îl va înşela pe Huaina. Fireşte că focul nu trebuie să ardă prea tare. De aceea vom lega şi câteva crengi de sfori, ca să le putem trage în foc de la posturile noaste. Dacă vom mişca în acelaşi timp şi braţele manechinului, înşelăciunea va fi şi mai desăvârşită.

Pongo, care se apropiase, chemat de Marian, se declara şi el mulţumit cu şiretlicul asta. După ce pregătirăm totul, Marian zise:

— Robert, tu iei prima veghe. Du-te cu sforile în tufişurile alea de peste drum! Eu o să intru cu Pongo în cort şi voi vedea dacă manechinul îşi îndeplineşte scopul. Apoi peste un ceas te voi schimba. Să stai însă liniştit fiindcă se poate întâmpla ca Huaina să vină dinspre partea ta.

Luai sforile şi străbătui luminişul. La marginea lui erau tufe dese, în care mă puteam ascunde bine, Mă aşezai aşa fel încât să pot cuprinde cu privirea luminişul, însă eu să nu pot fi descoperit.

Apoi începui să trag sforile. După câteva încercări treaba mergea strună.

Marian făcu semn că e bine, apoi dispăru cu Pongo în cort.

Trecuse vreo jumătate de ceas şi începui să cred că nu se va întâmpla nimic, când, deodată, tresării. În apropierea mea se auzi un zgomot, care se deosebea de zgomotele făcute de animalele din jur. Vreo vieţuitoare frânsese o creangă un uscata.

Se mai scurseră zece minute, apoi avui deodată simţământul că o fiinţă se aţinea pe aproape. Nu mă clintii, în schimb îmi încordai auzul, ca pot deduce după zgomot, locul unde se afla vieţuitoarea aceea.

Nu auzii însă nimic, apoi băgai de seamă ca focul nostru se stinsese aproape. Începui să manevrez manechinul şi în aceiaşi timp trăsei o creangă pe foc.

Atunci auzii chiar lângă mine un sunet ascuţit, apoi un şuierat şi în clipa următoare manechinul era pe spate. Mai aveam funiile în mână, astfel că mi se păru că el ridicase braţele în sus. La vreme ce trupul căzu îndărăt.

Apoi dădui drumul sforilor şi braţele căzură moi în jos. Impresia era cât se poate de reală, ca şi cum sentinela ar fi fost lovită de moarte de săgeata duşmanului ascuns.

După aceea auzii lângă mine un râs mulţumit atunci mă cuprinse furia. Arcaşul misterios se afla alături de mine, despărţit doar de câteva crengi.

Cu o smucitură puternică sării în sus şi mă aruncai în lături. Căzui peste un trup omenesc, auzii un ţipăt de spaimă, apoi îl

înhăţat repede şi-mi strigai camarazii.

Dar mă înşelasem cu privire la potrivnicul meu. Acesta se zvârcoli ca un şarpe în mâinile mele şi cu spaimă simţii că-şi frecase trupul gol cu grăsime. Mâinile îmi alunecară şi în clipa următoare zăceam sub el.

Instinctiv întinsei braţele şi-i prinsei mâna, pe care o strânsei cu toată puterea. Bănuiam că avea un cuţit în pumnul încleştat.

Duşmanul meu se smuci cu disperare, ca să scape din strânsoare, în vreme ce, cu mâna liberă, mă strângea de beregată, era grozav de puternic şi îndemânatec. Ştiam însă că eram pierdut dacă-i dădeam drumul mâinii. O înhăţasem cu stânga şi deşi pielea era unsuroasă, încleştasem degetele cu toată puterea în acelaşi timp îi prinsei cu dreapta cealaltă mână, cu care mă apucase de beregată şi încercai s-o îndepărtez.

Nu puteam să strig după ajutor, căci mă strângea al dracului şi cu groază simţii că mă părăsiseră puterile.

Începui să dau din picioare ca turbat şi prin asta făcui destui zgomot ca să atrag atenţia camarazilor.

Cercuri de foc începură să-mi joace pe dinaintea ochilor, simţeam că mă înăbuş – apoi, deodată încleştarea din jurul gâtului slăbi, răsuflă uşurat şi bagă de seamă că potrivnicul meu era smuls de lângă mine.

Nu putea fi decât Pongo.

Mă ridicai cu greu, văzui focul pâlpâind în rarişte şi în lumina lui pe credinciosul uriaş care ducea un trup neînsufleţit.

V
ELIBERAREA LUI HUERTA

CLATINÂNDU-MĂ PE PICIOARE străbătui luminişul şi mă lăsai jos lângă foc. Nu puteam vorbi încă, pentru că gâtul îmi era umflat.

În vreme ce-l frecam de zor, se apropiă de mine Marian şi-mi ţinu o sticlă de campanie să gură. Era ceai şi deşi înghiţeam cu greu, băui în cele din urmă izbutii să spun:

— Cât p-aci să mă sugrume. Mariane. Unde e el?

— Pongo îl leagă. E Huaina, după cum bănuisem. Săgeata lui a găurit păpuşa exact în locul unde e inima la om. Dacă nu ne am fi folosit de vicleşugul ăsta, acum unul din noi ar fi fost mort.

— Atunci să-l spânzurăm! zisei eu, furios.

— O, nu – râse Marian – socot să mă mai pot folosi de el.

Pongo se apropiă şi-l aşeză pe indian lângă noi, legat zdravăn. Huaina era încă în nesimţire. Pongo mă privi cam îngrijorat, apoi, când băgă seamă că îmi revenisem, râse şi zise:

— Bine făcut, Masser Bertram că dat din picioare, Pongo la-nceput nu ştiut unde este luptă. Indian foarte primejdios, dar acum nu poate libera, Pongo legat bine.

— Eu unul mă cam tem că mai avem un duşman – zise Marian deodată – şi anume fostul tovarăş al lui Huaina, pe Matşu. E drept că atât de repede nu putea să-i dea de veste, dacă nu l-o fi întâlnit cu totul întâmplător. În orice caz, trebuie să fim mereu cu mare băgare de seamă şi în timpul nopţii să lăsăm păpuşa lângă foc. Haideţi să-l ducem pe prizonier în faţa cortului nostru, unde îi vom putea cerceta când se va trezi.

Aşezarăm manechinul iarăşi în picioare, puserăm alte sfori, legate de crengi din tufişul unde avusese loc lupta dintre mine şi indian.

Deocamdată n-aveam nevoie să punem pe cineva de pază în tufiş, aşa că ne ghemuirăm în jurul leşinatului şi aşteptarăm să se trezească. În cele din urmă îl auzirăm răsuflând adânc şi imediat Marian îndreptă lumina lămpii sale de buzunar asupra chipului prizonierului.

Acesta închise ochii holbaţi, dovadă că îşi revenise în simţiri.

— Huaina – începu Marian – ţi-ai dat arama pe faţă şi mâine în zori te vom judeca. Dar vom fi, poate, îngăduitori cu d-ta dacă ne spui unde se află Huerta. Căci ştim acum că ai lucrat în înţelegere cu Vicoras. Vrei să vorbeşti?

Huaina rămase mut, însă.

Atunci interveni Pongo, care spuse doar atât:

— Massers laşă Pongo face cum ştie el. Indianul îndată vorbeşte.

Cu aceste cuvinte îl ridică pe prizonier şi-l duse la foc. Ne scularăm îndată şi-l urmarăm, căci calmul lui Pongo avea ceva misterios într-însul. Şi atunci văzurăm că-i ţinea pe indian deasupra focului, pe care-l stârnise cu piciorul.

Doar câteva clipe se scurseră, apoi Huaina scoase un răcnet de durere şi exclamă gâfâind:

— Spun… spun!

Pongo îl aşeză jos lângă foc şi zise:

— Dacă indian spune minciuni, Pongo arde la el.

Dar Huaina îşi dăduse seamă, se vede, că nu e de glumit cu uriaşul nostru şi începu să vorbească, fără să-l mai îndemnăm:

— Vicoras m-a cumpărat, atât pe mine cât şi pe Matşu. Noi l-am ademenit de lângă foc pe senor Huerta, prin aceea că Matşu a imitat ţipătul unui animal, iar eu i-am povestit că e vorba de o vietate cu totul rară, necunoscută încă. L-am adus la tribul nostru, unde trăieşte şi azi. Vicoras ne plăteşte pentru asta şi acum am fost la Buenos Aires ca să încasez suma.

— Bine, Huaina, te cred – spune Marian – cam la fel mi-am închipuit şi eu lucrurile. Unde e lagărul tribului d-tale?

— Mâine seară putem fi acolo – răspunse indianul – dar trebuie să vă spun că tovarăşii mei de trib nu-i vor da drumul prizonierului. Şi nici dv., domnilor, nu trebuie să vă apropiaţi de tabără. Căpetenia noastră nu suferă europeni prin apropierea lui şi dacă senor Huerta trăieşte încă, este pentru că Matşu şi eu am garantat că el nu-şi va mai redobândi libertatea.

— Lasă c-am scos noi prizonieri din situaţii mult mai grele – zise Marian, râzând – grija d-tale, Huaina, va fi să ne călăuzeşti până la tabără. Îţi atrag atenţia, însă, că la cel mai mic semn de trădare te împuşcăm.

— Domnilor, răspunse Indianul, cu seriozitate, ştiu că mă bănuiţi… Dar până acum am vrut să păstrez taina, prin toate mijloacele şi mărturisesc deschis că eram hotărât să vă ucid aci. Acum, însă, sunt în puterea dv. şi vă asigur că vă voi călăuzi în lagărul tribului meu. Dar, precum vă spuneam, nu pot face nimic pentru eliberarea lui senor Huerta.

— Asta, las-o în grija noastră – răspunse Marian – şi dacă îţi vei împlini făgăduiala, atunci îţi vom da drumul.

— Nu vă veţi înşela în privinţa mea, domnilor, zise indianul; sincer – şi vă mulţumesc pentru făgăduială.

— Tovarăşul d-tale Matşu e pe aproape? mai întrebă Marian.

— Nu, nu ştie nimic de venirea mea încoace.

— Bine – spuse prietenul meu – te vom lăsa aici lângă foc. Să nu-ncerci să fagi, căci eşti păzit mereu. Robert – mi se adresă – mai trebuie să faci de veghe un ceas, apoi te schimb eu. După mine vine Pongo. Înainte de a se lumina de ziuă vom îmbuca ceva, apoi pornim la drum.

În vreme ce eu mă dusei la locul unde era cât p-aci să-mi pierd viaţa, Marian şi Pongo se înapoiară în cort. Ceasul trecu în deplină linişte şi la timpul hotărât Marian veni să mă schimbe.

***

După cum orânduise prietenul meu, cu un ceas înainte de a se lumina de ziuă ne pregătirăm de drum. Dezlegarăm picioarele indianului, ca să poată umbla, apoi strânserăm corturile şi puserăm de ceai.

Abia răsări soarele şi pornirăm. Huaina ne duse spre sud-vest şi deşi se părea că fusese o potecă înainte pe acolo, Pongo trebui să lucreze din răsputeri cu cuţitul său, ca să înlăture piedecile din cale.

Spre amiază făcurăm popas într-un luminiş şi, după ce îmbucarăm ceva, ne lăsarăm odihnei.

Aguara se ţinea cât se poate de bine. Fără să se plângă mergea voiniceşte alături de noi, deşi a cam luaserăm la picior.

Nu prea se emoţionă când află a doua zi dimineaţa, de aventura de peste noapte; dimpotrivă, părea foarte mulţumit că Huerta trăia şi prin asta se spulberau bănuielile împotriva lui.

Spre seara, cu vreo două ceasuri înainte de apusul soarelui, Huaina se opri şi zise:

— Domnilor, suntem în apropierea satului. Mergeţi drept înainte spre miazăzi şi într-un ceas daţi de colibe, Dacă n-aveţi nimic împotrivă, eu rămân aci, căci tovarăşii mei de trib nu trebuie să ştie cine v-a călăuzit încoace. Mă puteţi lega de un copac ca să nu fug.

— Nu – zise Marian, după ce chibzui puţin – vom face altfel, Domnule Aguara, trebuie să te rug ai rămâi aici. Ai auzit că eliberarea lui Huerta e legată de greutăţi… Noi suntem obişnuiţi, însă cu astfel de treburi, şi d-ta ne-ai fi o piedica, ba chiar o primejdie. Păzeşte-l pe indian şi întinde corturile în vremea asta!

— Văd ca propunerea d-tale e cea mai buna – încuviinţă Aguara – ne-am înţeles. Huaina nu-mi va scăpa şi sper că veţi izbuti să-l eliberaţi pe Huerta. În orice caz, până mâine seară aştept aici, dar dacă până atunci nu v-aţi înapoiat, viu şi eu în satul indienilor.

— Bine, aşa rămâne – spuse Marian – vom lăsa deci aici bagajele, afară de arme. Nădăjduiesc că ne vom întoarce încă în cursul nopţii, împreună cu profesorul.

Ne aşezarăm la pământ desagii şi părăsirăm luminişul, îndreptându-ne spre miazăzi. Întorcându-mi încă odată capul îl văzui pe Huaina făcând o mutră îngrijorată. Îi cunoştea bine pe cei dia tribul său şi de sigur că nu credea în izbânda întreprinderii noastre.

Dar eu îi urmai cu încredere pe camarazii mei, căci nu era întâia aventură de acest soi. Pongo se afla iarăşi în frunte, ca să croiască drum şi deoarece eram fără bagaje, puteam înainta mai repede.

După vreo trei sferturi de ceas de mers, Pongo se opri deodată şi ridică mâna. Rămaserăm şi noi locului şi auzirăm lămurit pârâit de crengi.

Încet şi cu mare băgare de seamă, înaintarăm până la uriaş. Puteam acum cuprinde cu privirea un luminiş, pe a cărui margine opusă – la vreo douăzeci de metri de noi – o făptură se îndeletnicea cu ruperea crengilor dintr-o tufă ce purta flori roşii.

Era o fată probabil, o indiană din tribul Toba, goală până la mijloc, iar de la şolduri până la genunchi era acoperită de o rochie pestriţă. Pârul îl purta în cozi care-i cădeau de o parte şi de alta a feţei.

În vreme ce chibzuiam ce ne rămâne de făcut acum, priveliştea se schimbă deodată.

Pongo tresări, apoi arătă cu mâna spre partea dreaptă a luminişului. Privirăm îndată într-acolo şi înlemnii aproape de spaimă, când văzurăm furişându-se pria frunzişul unei tufe, un trup roşcat. Era un jaguar de o mărime neobişnuită.

Primejdioasa fiară care, în America de Sud, ţine locul tigrului în ţările asiatice, se zgâia la fată, care nu observase încă pe grozavul duşman.

Animalul se întinse pentru săritură şi în clipa următoare fata ar fi căzut zdrobită sub labele lui.

Un fulger sclipi deasupra luminişului, un răget înfiorător răsună, apoi jaguarul se repezi spre tufa îndărătul căreia ne aflam noi. Cuţitul lui Collo, zvârlit de viteazul nostru Pongo, îi stătea înfipt în gât.

Dar rana nu era mortală şi ne puteam aştepta la o luptă înverşunată cu fiara înfuriată. Era prea târziu să smulgem puştile de pe umăr şi de la asta ne mai oprea poteca îngustă pe care ne aflam.

— Nu împuşcă Massers! ne strigă Pongo.

Şi înainte ca fiara să fi ajuns la tufă, el sări afară, în întâmpinarea grozavului duşman. În pumnul drept ţinea strâns

cuţitul de spintecat rechini şi în aceeaşi clipă când jaguarul, răgind, se năpusti să-l doboare pe camaradul nostru, acesta se dădu repede în lături.

Cuţitul sclipi, apoi trupul greu al jaguarului zbură cât colo.

Căzu la pământ în faţa tufei îndărătul căreia stăteam noi şi începu să râcâie pământul. De data asta Pongo îl rănise de moarte.

Acum îmi îndreptai privirea spre tânăra fată care, încremenită, cu mâinile încrucişate pe piept, se holba la Pongo.

Marian ieşi din frunziş şi eu îl urmai, ocolind jaguarul, care se zvârcolea cu turbare.

Când Indiana ne zări, scoase un ţipăt uşor, apoi se făcu nevăzută între tufe.

Uriaşul nostru camarad ne privi şi întrebă: Pongo aduce fata înapoi?

— Nu, s-o lăsăm să-şi vadă de drum – zise Marian – poate că întâmplarea asta ne va fi de folos, Hai să acoperim jaguarul cu crengi şi când ne-om întoarce îl vom jupui de piele.

Făcurăm repede treaba; apoi pătrunserăm în tufişul de pe cealaltă parte a luminişului acolo unde dispăruse fata. Spre mirarea noastră, dădurăm de o potecă bine bătătorită şi Marian zise:

— Se pare că suntem lângă satul căutat. Fireşte că fata va povesti că ne aflăm în apropiere, aşa că e mai bine să ne ascundem. După ce s-o lăsa întunericul, va trebui să-ncercăm să-l eliberăm pe Huerta. Cel mai nimerit e să ne întoarcem înapoi prin luminiş şi să aşteptăm în pădure până s-o înnopta. Cu prilejul acesta vom putea jupui jaguarul.

Nu trebuia să ne pierdem vremea stând pe gânduri, astfel că ne înapoiarăm îndată, străbăturăm iarăşi luminişul şi traserăm în desiş trupul jaguarului.

Aproape de marginea luminişului ne oprirăm lângă un grup de copaci înalţi şi începurăm să jupuim fiara. Printr-o spărtură din frunziş puteam cuprinde cu privirea luminişul şi astfel să observăm imediat apropierea unui duşman.

Dar nu se arătă nimeni. În cele din urmă sfârşirăm treaba şi Marian zise:

— Să ducem hoitul mai adânc în pădure, altfel ne vor supăra prea mult muştele.

— Nu e nevoie de asta – se auzi, atunci, îndărătul nostru, un glas – urmaţi-ne, căpetenia noastră vă aşteaptă.

Ne întoarserăm brusc şi ne văzurăm încercuiţi de indieni, care se apropiaseră atât de pe nesimţite, încât nici Pongo al nostru nu băgase de seamă nimic. Aveau arcuri încordate în mâini şi orice împotrivire ar fi fost zadarnică.

— Bine – zise Marian, fără să se tulbure – mergem cu dv. Dacă nu mă-nşel, d-ta eşti Matşu?

— Da, domnule – răspunse indianul, fără să pară mirat – şi cred că aţi venit încoace pentru senor Huerta?

— Aşa e – încuviinţă prietenul meu – acum haidem!

După zece minute intrarăm într-un luminiş întins, pe care se înălţau multe colibe din crengi. Pe un loc liber din mijloc ne aştepta un indian, care îi întrecea pe toţi în înălţime. Avea un chip mândru şi ne privi întunecat, când ne îndreptarăm spre dânsul.

Atunci se apropiă o făptură de el. Era tânăra fată pe care Pongo o scăpase de la moarte. Ea şopti ceva indianului şi, ca prin minune, faţa aceluia se lumină.

Matşu se apropiă de asemenea şi vorbi cu însufleţire cu dansul. Apoi se-ntoarse spre noi şi zise:

— Căpetenia Matara vă mulţumeşte pentru salvarea fiicei sale, i-am comunicat că aţi venit pentru Huerta. Puteţi părăsi satul împreună cu el. Oricând veţi mai trece pe aici, veţi fi bineveniţi.

Asta nu putu decât să ne bucure. Fapta lui Pongo înlăturate toate piedecile, ba câştigasem chiar de prieten un trib întreg, care altminteri se arăta duşmănos faţa de albi.

Curând avurăm prilejul să-l salutăm pe Huerta, care abia putu să vorbească de bucurie. Apoi ne povesti că o dusese foarte bine şi că, în cursul captivităţii sale, strânsese material ştiinţific foarte preţios cu privire la tribul Toba.

Băştinaşii ne dădură daruri în semn de prietenie, apoi pornirăm la drum, împreună cu profesorul eliberat.

După un ceas ajunserăm în luminiş. Aguara aprinsese un foc mare, care ne arătase calea. Îi dădurăm îndată drumul lui Huaina şi acesta se despărţi de noi, încredinţându-ne că ne va purta totdeauna prietenie şi ne va fi de ajutor oricând se va ivi prilejul.

A doua zi îi însoţirăm pe cei doi învăţaţi până la Asuncion. După un călduros rămas bun ei se urcară în tren, iar noi ne înapoiarăm în ţinuturile sălbatece.

Prin birtaşul de la care închiriasem kanu-urile, aflarăm că umbla vestea cum că nişte europeni, care veniseră în Gran Chaco, pentru a face filmări, au fost omorâţi, în parte, iar alţii luaţi prizonieri de un trib de indieni.

— Trebuie să vedem ce-i pe acolo – zise Marian – tot suntem noi aici şi-apoi de mult vroiam să cunosc eu Gran Chaco.

A doua zi dimineaţă pornirăm iar la drum Am întâmpinat aventuri din belşug, dragă George şi cu primul prilej ţi le voi povesti – încheie doctorul Bertram.

Sfârşitul volumului: **PE MALURILE PARAGUAY-ULUI**.

În numărul următor:

ÎN DEŞERTUL GRAN CHACO.

In Numărul următor:

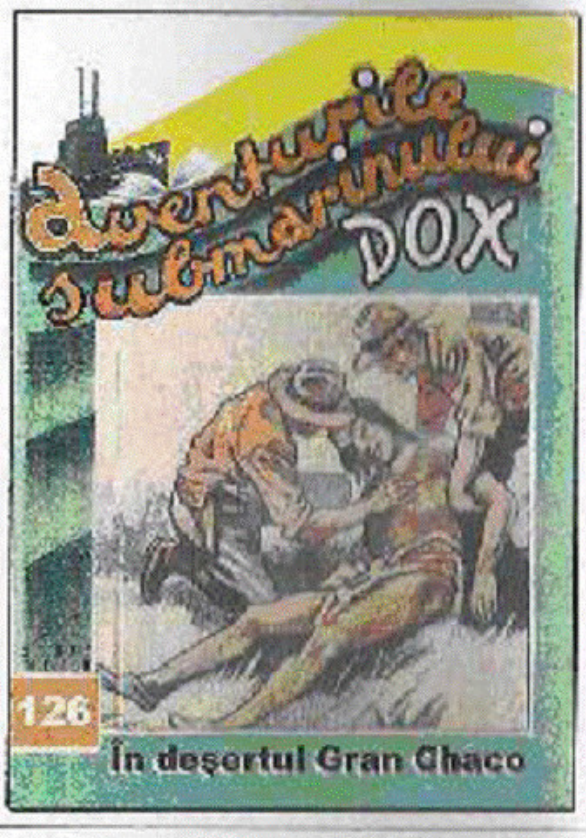

aventura continuă...

editura MARIET
Str. Mihai Eminescu, nr. 15, Baia Mare, cod. 430166, www.mariet.ro